

ЖУЛИЕТА -

В какво? - Не, по-добре
недей ^{се} ~~се~~ нищо ти кълна - или
във своето аз, което е за мене
и бог, и идол! - Аз ще ти повярвам.

РОМЕО

- Кълна се, мила, щом в това сърце...

ЖУЛИЕТА

- Недей! Макар да си ми радост ти,
за мене радост тая нощ не носи -
тѣй бързо, тѣй внезапно беше всичко,
като светкавица, която гасне,
"светкавица!" - преди да си изрекъл,
О, сладка, тиха нощ! Дано намерим
при нова среща тая пѣпка щастие
разцвѣтала от пламналото лято
в прекрасен цвят! О, лека, лека нощ!
Дано тагъвъ покой те сзари,
накъвнѣ в моите гърди цари!

РОМЕО

- Нима ще ме оставиш ти така?

ЖУЛИЕТА

- Какво би искал още ти от мене?

РОМЕО

- Върни ми вярната любовна клетва,
която аз ти дадох.

ЖУЛИЕТА

- Първа аз,
преди да ме помолиш ти я дадох,
но бих я взела аз сега назад.

РОМЕО

- Ти би я взела? Но защо, любима?

ЖУЛИЕТА

- За да я дам на тебе после пак.

А ти ми дай това, което имам: